

זדון הזינה

עלון עדכון 11.02.2024

שלום לכולם,
עלון חדש עם מעט בשורות חדשות. המעבר לבאר שבע מתקדם, בהרבה השקעה ומאמץ של חברים ובעלי תפקידים מאיתנו ומתנדבים רבים שבאים בכל כך הרבה אנרגיות טובות ורצון כן לסייע ולקחת חלק במאמץ.
יחד עם זאת, המהלך לוקח זמן. העייפות ניכרת בפני אלו הנאלצים לשהות במלון לאונרדו ובפתרונות זמניים אחרים, בדרך לפתרון הביניים.
בעלון הבא נשתדל להביא סיכום השלמת המעבר, עם מבט אופטימי על התארגנות הקהילה בעיר הגדולה.
אישית חשוב לי לשתף שביקרתי בבית התינוקות, שלדג ופשוש והתמלאתי גאווה לפלא המתרחש שם. גנים מקסימים, סדר יום מובנה, שקט ופעילות מותאמת הכוללת גם טיול בפארק הסמוך וצפייה בדגים בבריכה.
המאבק להשבת החטופים עדיין לא הושלם, ומסע רכבת ההרים בין תקווה לעסקה מתקרבת לבין התרחקותה, מטלטל כל כך.
בינתיים בנירים ממשיכים לשמור על הבית. העבודות בחקלאות נכנסו כמעט לשגרה, הנוי מתייפה והולך ואפילו בכולבו כבר סופרים מלאי ונותנים שירות עם חיוך לנמצאים בקיבוץ. **איתן לנל** הוא מעתה מנהל החצר בנירים ומהווה כתובת לעניינים אזרחיים בחצר ושמירה על רכוש הציבור והחברים.
חנה ר.

ימים ראשונים בבתי הספר

<https://drive.google.com/file/d/1CuEM9T7znAgN3EVgsxlrjiLi8fXT3Mxh/view?usp=sharing>

מעט הגשם שירד לאחרונה תרם לביסוס החיטה אך נדרשות כמויות גדולות ומשמעותיות של גשם על מנת לצבור יכול. לאחרונה הסתיים לחלוטין ריקון המאגר תוך השקיית השדות הסמוכים לו ועתה, כשהמאגר ריק, אנו נערכים לביצוע עבודות משמעותיות לטובת התאמתו לשימוש עבור חברת "מקורות". מטע הבננות מצוי במרכז השטח שאליו לא מותרת בשלב זה הגישה; למותר לציין כי גידול "שהוזנח" לחלוטין (השקיה, קטיף ועבודות שוטפות) במשך 4 חודשים, סיכויי הישרדותו המקצועית והכלכלית אפסיים/לא קיימים ואנו נעסוק בכך בהרחבה מול מס רכוש.

רפת: גם ברפת התייצבה קבוצת עובדים ישראלים קבועים, שביחד עם התאילנדים שמכירים היטב את מגוון העבודות בענף מייצרים "שקט תעשייתי" במובן חשוב זה של צוות קבוע שמבצע את העבודות הנדרשות ברמה מקצועית טובה. ייצוב צוות העובדים איפשר לענף לחזור ל-3 חליבות ביום וכבר רואים שיפורים במדדים השונים (תפוקה, איכות וכד'). לאחרונה התקבל היתר בניה המאפשר לנו לבצע מספר השקעות הכרחיות (סככה לפרות החולבות, סככת צינון ועוד) על מנת שנצליח לייצר את מכסת החלב העומדת לרשותנו.

מטעי נירים: בהתארגנות מורכבת ומסובכת הצליח הענף לגבש קבוצת עובדים קבועים (המתגוררים בנירים) אשר בעזרה של מתנדבים ישראלים מופלאים המגיעים בתיאום, כמעט מדי יום ביומו, מצליחים לקטוף פחות או יותר את כמות האבוקדו הנדרשת מדי שבוע.

יבולי איכות: במהלך אוקטובר-דצמבר חדרי הקירור התמלאו כדי 50% לערך בבטטות של מגדל חיזוני, בימים אלה מתחיל ריקון חדרי הקירור ואלה צריכים להיות ערוכים לקליטת תפוא לאיסוס ארוך טווח בתחילת חודש מאי. באופן שוטף ממיינים ואורזים את האבוקדו של נירים. תוך כדי הפעילות השוטפת נערכים לשינויים משמעותיים הקשורים לארגון מחדש של בתי האריזה.

כללי: המציאות בה אנחנו נתונים מזה 4 חודשים חייבה אותנו להתאמות מתבקשות; נראה כי הענפים כולם השכילו לבנות תהליכי עבודה במגבלות הקשות אשר מוכיחים עצמם במובן זה שהעבודות הדחופות (קטיף, זריעה) מתבצעות בצורה טובה יחסית. על בסיס תיעדוף שמבצע הענף העבודות הפחות דחופות נדחות "למחר" - ברור כי נגרמים נזקים מידיים וארוכי טווח שאותם נפגוש מן הסתם בהמשך, אבל זו המציאות בתקופת מלחמה. מנהלי הענפים רושמים ומתעדים את הנזקים - הישירים והעקיפים - הנגרמים לנו (את חלקם עדיין איננו יכולים לאמוד), ואלו יוגשו בהמשך למס רכוש במטרה לקבל את הפיצוי המגיע לנו בגין נזקים אלה. הממשק מול מס רכוש - למי שתוהה כיצד זה מתנהל - איננו קל, מאתגר, לרוב מעצבן וצריך אורך נשימה - מנהלים את התהליך **רמי ברגיל, יעל לוי** ומנהלי הענפים, הח"מ מנדנד להם מעט במטרה לזרז את הטיפול...

עובדים זרים: מספר ימים לאחר פרוץ המלחמה עזבו אותנו וחזרו לארצם כל 19 העובדים התאילנדים המסורים שעבדו עד אז בגד"ש, בבננות, ברפת, באבוקדו וביבולי איכות. לפני כשבועיים חזרו אלינו 13 תאילנדים מאותה הקבוצה, אירוע כלל לא מובן מאליו שבהחלט מחמם את הלב. לקראת חזרתם אלינו עבר מתחם המגורים שלהם מתיחת פנים שכללה צביעה, התקנת חלונות אלומיניום חדשים, שטיפה, ניקיון וקירצוף כל האתר - לשם ההמחשה אציין כי על מנת לפנות את כל הטעון פינני - פסולת בניין ונזקי פצמ"ר, אשפה, ציוד שאינו תקין וכד'; נזקקנו ל-6 גונדולות (!) וכיום העובדים מתגוררים במתחם חדש לגמרי - כל התהליך התבצע בניהול צמוד של **אבי ואורון** ועזרו להם **איתן** והצוות שלו.

גד"ש: לאט לאט הולך ומתייצב דפוס העבודה הנדרש, אף כי עדיין לא כל העובדים מגיעים בכל יום לעבודה. הסתיימה זריעת תפוא אביב וממשיכים עפ"י התכנית את אסיף תפוא חורף.

דוח מצוות גיוס משאבים / יהודה קפלון

להלן רשימת הפרויקטים שאנו מעלים הפגישות:

בתחום הקהילה

1. כלבו וחדר אוכל ממוגן.
2. שיקום תשתיות בכלל הקיבוץ, למעט תשתיות שימומנו ע"י המדינה.
3. בית מגן - מוזיאון הנצחה לנופלים לטובת תרבות והנצחה.
4. גן משחקים משודרג לילדי הקיבוץ.
5. מועדון לנעורים.
6. מרכז פעילות לילדים - ג'מבורי ונינג'ה ממוגן, במקום אולם הספורט.
7. שיפוץ ה"ברביט" כמועדון לאירועים קטנים ולצעירים.
8. מועדון לנעורים.
9. פארק תקומה (בהשראת סנטראל פארק).
10. מתחם אתגרי לאופנים וסקייטבורד.
11. העברה ומיגון של הארכיון בבית הקיטור.
12. מתחם עבודה אינטרנטי.
13. פרויקט תיעוד דיגיטלי מקצועי.

פרויקטים עיסקיים

1. הגדלת רפת החולבות ושידרוג המכון.
2. הרחבה ופיתוח בית אריזה לאבוקדו, בשותפות עם מטעי השקמה וגברעם.
3. שדרוג המאגר לטובת השכרה למקורות.
4. מתקן לכלבי נחיה - כלביה.
5. מערכת פוטוולטאית - הגדלת היקפי הסולארי ואפשרות לאגירה.
6. שדרוג מטוח הקליעה.
7. הגדלת המטעים.

בעתיד נקיים דיון מסודר במוסדות ובשיחת קיבוץ לגבי תיעדוף ורעיונות חדשים שהחברים יעלו.

צוות גיוס משאבים הוקם לפני חודשיים, במטרה לגייס כסף לטובת תקומת נירים בתחום הקהילה והעסקים.

בחודשיים הראשונים חברת "ערך לדרך" של בנק הפועלים ליוותה אותנו בהקמת מערך גיוס כספים בנירים.

נאוה גייזנברג ואלי שהרבני הגיעו למלון באילת נפגשו עם מנהלי הקיבוץ וחברים דוברי אנגלית, ספרדית וצרפתית. מטרת הפגישות להבין טוב יותר את צרכי הקהילה והמשק, כך שבעתיד נוכל לשלוח חברי נירים לסיוורים בנירים עם תורמים פוטנציאלים, ובמידת הצורך גם לתורמים מעבר לים.

החלטנו לבחור גייסת משאבים במשרה מלאה שתפעל להבאת תורמים לנירים וחיבורם לפרויקטים שאנו רוצים לקדם.

דפנה בן ארי נבחרה להוביל את נושא גיוס המשאבים במשרה מלאה, ולבנות בנירים מערכת תומכת לכל ניהול התורמים.

מיכל רהב נבחרה להקים את הניהול הטכני של המשרד בחצי משרה כולל הובלת סיוורים בנירים.

בשבועות האחרונים התקיימו מספר ביקורים בנירים של תורמים, בעיקר מארה"ב וקנדה, בליווי של **אדל, מיכל, מאיה, ענת ויהודה**.

בביקורים אנחנו מספרים את הסיפור האישי ומה קרה בנירים בשבת השחורה. בנוסף מדברים על העתיד ומה נדרש לעשות בנירים לחזרתנו הביתה ולתקומת נירים בעתיד. במסגרת הביקורים אנו

נשאלים על הצרכים של הקהילה והעסקים, ולצורך כך הכנו רשימה של פרויקטים בעזרת ועדת תכנון וחברים נוספים.

ASK NOT WHAT NIRIM CAN DO FOR YOU – ASK WHAT YOU CAN DO סז מינאל / FOR NIRIM

הקיבוץ שלנו הוא הדבר היחיד שמחזיק אותי בארץ.

למסקנה זו הגעתי בחודש הראשון של המלחמה. בפעם האינסופית של הירידה לאילת לעוד 48 שעות במלון. מלא במחשבות תסכול וכעס על מצב. תכלס, זה לא מסובך - לפנות לסוכנות הגירה, להוציא דרכון, לארוז תיקים ושלוש....

במיוחד לאיש ללא סנטימנטים דתיים לארץ הקדושה.

פתאום הבנתי איפה העוגן. עוגן שנמצא איתי כבר מעל 3.5 שנים - מגודר עם שני השערים הצהובים. הקיבוץ וקהילה שלו.

אני אוהב את נירים - באותו סוג של אהבה שלא רואים פגמים ומוכנים להילחם עבורה.

אנשים יגידו - דעה מאוד נאיבית. אבל אני שלם עם זה. לפחות יש לי משהו פרט למעגל משפחה-עבודה. אני שמח וגאה להיות חלק מקהילת נירים. לתרום לה בשעת הצורך, ולדעת שיש לי גב. האם אמצא אחת כזו בחו"ל - לך תדע...

אנשים ששואלים אותי "האם אתם חוזרים לנירים?" הרבה פעמים מופתעים מתשובה החד-משמעית. בעיניי שיקום הקיבוץ אחרי המלחמה זה חלק בלתי נפרד משיקום כל אחד כפרטים.

תמונה של הכותב במילואים במסגרת חרבות ברזל

מקטפה מארפה ואנפה זנירים / ארנון אזני

היציאה שלנו מנירים הייתה טבעית - ישר לאבן יהודה לצד בנותינו ונכדינו. מהר מאוד הבנו שחוץ מהבית לא היה לנו מקום טוב יותר. כבר בהתחלה התחלתי לקשקש על חזרה לנירים עד שאיריס אמרה לי "נו אז תחליט כבר". את חודש ינואר כבר העברתי בנירים, בעבודת כפיים - חליבה, קטיף ובעיקר בנוי שם השתלבתי בצוות ובחודש האחרון אני רואה שיפור משמעותי במראה הקיבוץ.

הסיפור האמתי הוא החזרה למקום שלדעתי ולהרגשתי הוא בשבילי המקום הנכון להיות בו בזמן הזה, כדי לעבוד עם המתנדבים שאינם אנשי נירים ולתרום את חלקי. בעיקר רציתי להשתתף בשיקום פני הקבוץ. אחרי שלושה שבועות בנירים העליתי פוסט בפייסבוק וסיפרתי על המעבר לנירים ובתוכו המלצה לחברים לנסות את זה וקיבלתי משוב חיובי. אני מציע לבוא לכאן כדי לעבוד ולהשתתף במה שקורה כאן. אני מקווה שקרוב יגיע הרגע שאפשר יהיה להתחיל לשוב לכאן - עוד לפני ההכרזה הסופית על שיבה שתאפשר רק לאחר הפעלת מערכות החינוך.

אני בטוח שברגע שיוחלט שחוזרים יהיה הרבה יותר קל ונעים למשפחות עם הילדים ולזקנים לחזור למקום חי ומתנהל. לא מקום שצריך לנער ממנו את האבק. אני בטוח שהנוכחות הזו תעודד גם את מי שנמצאים כאן מדי יום מתוקף תפקידם ומפעילים את הענפים ואת תחזוקת המקום. כמו עובדי הנוי, המטע, הגד"ש והרפת וגם קבוצת הצעירים הנפלאה, המתנדבים בשכר, שחולבים וקוטפים במקום התאילנדים שגם הם כבר מתחילים לשוב לעבודה.

יום הולדת 35 ליגז זשזי החמאס / אסתר זאנשט

בחלק מהמקומות נפגשנו עם האנשים והילדים שקיבלו את העוגות ובחלק נפגשנו רק עם הצוותים. סיפרנו על המאבק שלנו להחזרת החטופים, ביקשנו מהם להצטרף למאבק שלנו כל אחד לפי יכולתו. קיבלנו הרבה מאד תגובות חיוביות ומרגשות מהאנשים שאפו עוגות וכמובן גם מאלו שקיבלו את העוגות, אנשים שחיים במציאות חיים קשה, ברכו את יגב והבטיחו להתפלל לחזרתו. סיימנו את היום בתחושה שנתנו ליום הולדת של יגב משמעות נכונה ואנחנו קיבלנו כוח להמשך המאבק עד לחזרתם של יגב ועוד 135 חטופים. אני רוצה להודות מאוד לכל השותפים למיזם הזה. לאלו שאפו, שגייסו אופים, לאלו שארזו ולאלו שחילקו ולכל אלו שהתלוו אלינו ביום מורכב זה.

סרטון יום הולדת ליגב שהכין משה תייר, אח של אסתר:

<https://youtu.be/7GYt3YQWpoM>

אחד הדברים הקשים (לא היחיד) בתקופת מאבק המשפחות להשבת בני המשפחה מהשבי, הוא ציון אירועים שבמהותם הם אירועים משמחים - ימי הולדת.

בכיכר החטופים התחילה להיווצר תבנית ציון ימי הולדת, במתכונת אירוע המדגיש את התחביבים, האהבות ותחומי העניין של החטוף (ערבי שירה, מוסיקה וכו).

אני הרגשתי שאתקשה להתמודד עם יום ההולדת של יגב בדרך זו. חשבתי שהמעשה הנכון מבחינתי הוא יום של עשייה אחרת מהרגיל, עשייה שכל מטרתה היא האחר.

בנינו תוכנית שיש לה שני פנים, מצד אחד פנייה לקהילות מקיבוצים, משפחה, חברים ורשתות חברתיות, בבקשה להכין עוגות יום הולדת ליגב, ומהצד השני פנינו לעמותות חברתיות ועמותות חסד כדי לתת להם את העוגות.

המיזם התחיל במחשבה על משהו קטן וצנוע שיעסיק אותנו ביום הזה בעשייה שתעשה טוב לאחרים ותסיח את דעתנו מהקושי.

התכנון היה לחלק 500 עוגות, המיזם התפרסם וההיענות הלכה ותפחה. פנו אלינו הרבה מאד קהילות שלא הכרנו בבקשה להצטרף למיזם. בסופו של יום חילקנו מעל 3200 עוגות ל-40 עמותות בטבריה, חיפה, אשקלון, ירושלים, נס ציונה, הרצליה, רהט, חולון, באר שבע ותל אביב.

את היום פתחנו בשעות הבוקר המוקדמות עם צוות מופלא של מתנדבות מ"רפואת רחוב" שמטפל בדרי רחוב בתחנה המרכזית בתל אביב.

המשכנו בחלוקת העוגות לכל העמותות (תוך כדי היום חיפשנו עוד ועוד עמותות, לנוכח כמויות העוגות שזרמו אלינו),

החלוקה נעשתה ע"י המשפחה והחברים, היה חשוב לנו שמי שמחלק את העוגות יהיה מהמעגל הקרוב שמכיר את יגב.

מילול סיכום מצוות מניפת תקשורת וצוות קשר / יוסי קרמר

אותנו לאירוע כזה קשה ודרמטי כפי שהתרחש ב-7.10.

התברר כי לחלק מחברי הצוות היה קושי אמיתי להתקשר לאחרים ולשאול לשלומם, לאחר הטראומה של ה-7 באוקטובר. מתברר שגם לשאול "מה נשמע?" זה לא כזה פשוט, מצאתי את עצמי מגייס אנשים נוספים לצוות ומתקשר בעצמי המון, בעיקר בימים הראשונים.

לאחר כחודש, כאשר נכנסנו לתקופת "שיגרת חירום" וצח"י העביר את המושכות חזרה למוסדות הקיבוץ, הייתה הרגשה שהצוות מיצה את עצמו במתכונתו הנוכחית, ושיש צורך לשנות את אופי המשימה, כאשר המטרה הייתה בשלב זה, לעסוק יותר בשמירת קשר עם כל חברי הקהילה. כך הוקם צוות קשר.

בימים אלו, עם המעבר לבאר שבע, מתחילים לפעול בהתארגנות שונה ובצוותים אחרים. הצוות מסיים לעת עתה את תפקידו, ואני רוצה להודות לאותם חברים רבים וטובים שהתנדבו, השתתפו והפעילו את המניפה ברגעים כל כך קשים ודרמטיים של הקהילה ובכלל.

בהתייעצות עם ענת המזכירה הוחלט להקים "צוות קשר" חדש, בניצוחה של **פועה דומני**, צוות שתפקידו לעזור בשמירת הקשר והלכידות של הקהילה. אני מאחל לצוות הצלחה במשימה המתגרת.

"צוות מניפת תקשורת" או "צוות מה נשמע?"

לאחר מבצע "שומר החומות" (מאי 2021) התקיים בנירים שיח קהילתי במטרה למפות את הפערים בהתנהלות הקהילה בשעות חירום. כתוצאה מהשיח הוקמו חמישה צוותים לגיבוש עקרונות ההפעלה בשעת חירום.

אחד הצוותים היה צוות "מניפת תקשורת" שהוקם לצד צח"י. מטרת הצוות הייתה לשמור על קשר עם כל החברים והתושבים בקיבוץ בזמן חירום, להקשיב ולהיות ער לצרכים שעולים מהשטח, להעביר מידע זה למוסדות הקיבוץ ולסייע בהעברת מידע מהקיבוץ לציבור.

לצוות "מניפת תקשורת" גויסו חברים מהקהילה, כאשר כל אחד קיבל את רשימת האנשים איתם הוא אחראי ליצור קשר בעתות חירום. המטרה הייתה להגיע אל כולם, כך שלא יהיה מישהו שיישאר "מתחת לרדאר" בזמן חירום. הצוות קיבל הכשרה מאיש מקצוע על עקרונות הסיוע הטלפוני בחירום.

מאז "שומר חומות" היו כמה סבבים קצרים בהם "המניפה" הופעלה, ולדעתי אין עוררין על חשיבותה ברגעים של אירוע ביטחוני, על מנת לדעת בזמן אמת היכן נמצאים החברים והתושבים וכן לדעת אם יש אנשים אשר זקוקים לעזרה.

הפעלת צוות "מניפת תקשורת" דורשת כל הזמן עדכון ותחזוקה כי באופן טבעי יש שינויים באוכלוסייה של הקיבוץ, ביכולות ובזמינות של חברי הצוות ועוד; אבל אף אחד לא הכין

פינוצ'ו איש הימים שלנו / ראינה חנה רוזינשטיין

בהמשך מחליטים מרסלו ופינוצ'ו לחזור הביתה, ופינוצ'ו מבקש להגיע לרכב שלו שחונה קרוב לשער הקדמי. משם פתח לארז סרלין את השער כאשר יצא מוקדם יותר להליכת בוקר. במבט לאחור מנקרת המחשבה ששנייה או דקה, לפה או לשם, יכלו לשנות באופן קיצוני את תוצאות ריצת הבוקר הזו...

בימים שבאו לאחר ה-7.10 פינוצ'ו היה בנירים בשעות היום ובבאר שבע בערב. ככול שחולף הזמן, נשאר יותר ימים בנירים. יחד עם עדן שהצטרף לצוות הנוי.

בלי סוף משימות תיקון נזקים נדרשו על מנת להציל מה שניתן. בהתחלה ברפת, שנותקה מהמים וניתן היה לשמוע למרחוק את הסבל של הפרות, ובהמשך בגידולים השונים, ככול שניתן היה להשיג אישור מהצבא. למשימות רבות נדרש מיגון וליווי צבאי ואירועים לא מעטים יכולים לכב בסרטי מתח, גבורה ואימה.

יצאנו לכיוון המאגר. הכל ירוק כל כך ומבלבל. מצד אחד לכאורה "החיטה צומחת שוב" ומאידך ירי הטנקים, כמויות הצבא בכל פינה ונזקים ללא סוף בשדות ובדרכים.

ולמאגר עצמו: בנירים של פעם ידע כל אחד ואחת כשיש שיטפון בוואדי וכמה משאבות כבר נכנסו לפעולה. בכל גיל ומצב, נהרנו למאגר לחזות בפלא ולדעת שמילוי המאגר תורם רבות למאזן הכלכלי שלנו.

כמו שנהג פרויקה עד "צוק איתן", פינוצ'ו תמיד שם. בכל מזג אויר, לטפל בכל תקלה.

בכאב של פרידה מסויימת מהמאגר של פעם, עובר בקרוב המאגר לשרת את מקורות. המים שיוזרמו אליו יהיו מי שפד"ן מקו של מקורות והשיטפון כשיבוא - יזרום הלאה לים.

עופרה הציעה לי לדבר עם פינוצ'ו שיספר על השינויים המתרחשים בימים אלו במאגר שלנו. אז התקשרתי. חשבתי על ראיון טלפוני וכבר קבענו מועד. 8 בבוקר ביום ראשון. הופתעתי כשהופיעה הודעה בווטסאפ שלי, "אז נפגש ביום ראשון במשרד הגד"ש".

כבר כמעט כתבתי שלא לכך התכוונתי, אבל לפני שהקלדתי את ההודעה הבנתי שהוא צודק. מה שווה ראיון בלי לראות בעיניים...

השיחה התחילה מה-7.10. ביום בו התהפך עלינו העולם שהכרנו. עקבתי יחד עם פינוצ'ו על מסך המחשב אחרי מפת הריצה שלו בשעות אותו הבוקר, בוקר שהתחיל עבורו כבר ב-4:30 בהתארגנות לריצה, כדי לסיים לפני שחם מידי. ממבט של היום, כשאנחנו כבר כמעט יודעים מה התרחש ומתי - כל המסלול הזה נראה בלתי סביר בעליל. באותו הבוקר הבנת המציאות עדיין נשענה על ניסיון העבר, ולכן עם התרעות "צבע אדום" הראשונות, רץ פינוצ'ו

למחסה בעמדת הירי הקטנה שמספרה 22 ונמצאת כ-200 מטר מהשער האחורי, בין גדר הקיבוץ לגדר הלולים. הוא היה שם כשעה, תוך שהוא רואה כלי רכב צבאיים חולפים מעבר לגדר במהירות לפה ולשם. בדיעבד אנו יודעים בסבירות גבוהה שאלו היו מכוניות עמוסות מחבלים.

ברקע יריות שמתחילות להישמע שונה ולא תקין. מתוך עמדת הירי וללא טלפון, פינוצ'ו רואה שובל של פצמ"ר עף מעל ראשו ונוחת בתוך הרפת, שם הפרות מתחילות לרוץ בתוך החצרות.

בהפוגה קצרה בין קולות הירי, פינוצ'ו מוצא מעבר בפרצה בגדר הלולים ורץ לרפת. מטלפון של אחד התאילנדים שחלב ברפת, הוא מתקשר למשפחה. נורית, בת זוגו, מתקשרת למרסלו שמגיע בקלאב קאר לרפת.

מאגר ריק

המשאבות של המאגר עם הצינורות השרופים

המאגר נשאר שלנו ונקבל תשלום עבור השימוש בו, התקורה, התחזוקה ושכר העבודה. בימים אלו המשרד לאיכות הסביבה וקק"ל בודקים את תוואי הצינור לקראת אישור.

ההחלטה על השינוי התקבלה בהנהלות הקיבוץ בשל מגוון רב של סיבות. בתוכן התנהלות שונה של הוואדי בעשור האחרון, עם פחות מים שמגיעים, אחוזי מליחות גבוהים בשל נביעה בדרך ושנים של מעט שיטפונות משמעותיים.

עכשיו המאגר כמעט ריק. גם כאן ניכרים נזקי המלחמה עם צינורות גדולים שעלו באש וחור בקרקעית שממתין לתיקונו לאחר ריקון סופי. עדיין הברווזים מוצאים מקום לשוט בשאריות המים.

העלנו לא מעט זיכרונות על מה שהיה עבור כולנו המאגר וסביבתו, אבל תכלס, המאגר כאן. עם הברווזים והמים. שיטפון בוואדי יהיה שווה התרגשות גם בעתיד, גם כשמימיו ימשיכו הלאה מכאן ופינוצ'ו ימשיך לתחזק ולדאוג למאגר, גם בצורת ההפעלה החדשה.

פינוצ'ו ביקש להדגיש את אהבתו הגדולה לנירים והמחויבות הגבוהה שלו למקום הזה ולתפקיד. מה שמניע אותו לפעול ולטפל בכל תקלה, גם בעתות של סכנה משמעותית ופחד, היא ההבנה העמוקה כי הגד"ש, האבוקדו, הבננות, הרפת וגם חצר הקיבוץ - הם של כולנו, כלל החברים, ושמירה עליהם היא חלק חשוב בשמירה על נירים.

אני מקווה שהצלחתי להעביר לקוראים חלק מהדברים שראו עיני ושמעו אוזני בסיוור המרגש והמעניין הזה. בין סיפורי הגבורה שעולים מהתקופה הארוכה הזו, יש מקום של כבוד לעשייה האמיצה והבלתי מתפשרת של פינוצ'ו לטובת כולנו.

רשמים מנירים/ אליק עציוני

לא תמיד סביבון ההיסטוריה היהודית נפל על האות "נון", אבל היהודים לאורך הדורות, ידעו תמיד להתרומם מתוך האסון ולהמשיך לבנות ולצמוח.

(אני חלק מקבוצה של אנשי עסקים שמסייעים בשיקום ובצמיחה של נירים. ביקרתי בקיבוץ ב-4 לדצמבר לפני חג החנוכה. בימים הקרובים אהיה בבאר שבע יחד עם צוות גדול שמרהט ומכין את מיקבץ הדירות הבא לקליטת חברי הקיבוץ בדיור הביניים).

לפני חנוכה השתתפתי בסיוור בקיבוץ נירים שבעוטף עזה. לאחר שיצאתי מאחד הבתים שבהם התחוללו הפרעות, תפסה את עיני, בין ההריסות בחצר הבית, תמונה של סביבוני חנוכה, ששרדו את השריפה. לא יכולתי להתעלם מהסימן (המיסטי משהו) שאף סביבון לא נפל על האות "נון" המסמלת את ה"נס".

לאחר תהיה בדבר, נזכרתי באחת התשובות לשאלה המפורסמת, מדוע חוגגים שמונה ימי חג חנוכה?

הרי מנורת המקדש דלקה רק שבעה ימים באופן ניסי, היום הראשון דלק באופן טבעי ע"י כד השמן שמצאו המכבים.

התשובה היא שנס היום הראשון הוא שכד השמן בכלל הצליח לשרוד את החורבן שהמיטו עלינו היוונים!

מתוך הכד הקטן הזה, היה ניתן להניע את תהליך השיקום של ממלכת חשמונאי ולחזור להדליק את הלהבה היהודית.

אנו מלווים את אנשי קיבוץ נירים בתהליך השיקום המתגבר של הקהילה והישוב.

אלו אנשים מעוררי השראה, שהציונות זרמת להם כמו דם בורידים. המפגשים איתם נוסכים בי את האמונה האיתנה שמתוך השבר הגדול בישובי העוטף ובמדינה כולה, נחזור ונדליק את השלהבת הישראלית בעוצמה גדולה אף יותר.

פרויקט הדגל בשחור-לזן / אדל ראמר

מי יודע? אולי אעשה בסוף תערוכה, אולי אוציא ספר של הצילומים? מה שבטוח, על הדרך, אמשיך להתחזק, להחלים ולהבריא את הנפש. אני מזמינה אתכם, אנשי נירים שתרם הצטלמו, להצטרף אליי למסע.

עבורי, האסטרטגיה הטובה ביותר להתמודד עם אתגרים בכלל והסלמות ביטחוניות בפרט, היא דרך עשייה: דוברות ציבורית, פוסטים במדיה חברתית, השתתפות בראיונות וגם דרך צילום. מתישהו בתקופת הגלות שלנו בכלוב הזהב במלון המלך שלמה, החלטתי שאני רוצה להנציח את אנשי הקהילה שלי, שאני כל כך אוהבת. אנשי נירים כפי שאתם: חזקים, ציונים, אוהבי המדינה והארץ מחד ומאידך קהילה אבל בעקבות השבת השחורה. אבל על האנשים שאיבדנו, על תחושת הביטחון שהיה לנו בצבא, ביטחון שהתרסק לחתיכות. אבל על דרך חיינו וקהילתנו שנתלשנו ממנה מי יודע לכמה זמן.

כך נולד הפרויקט האישי שלי: "פרויקט הדגל בשחור ולבן". זה פרויקט מתגלגל וצומח. המטרה שלי שבסוף, בסוף, כשנחזור הביתה, אני אחזיר את הצבע לפורטרטים ולדגלים. יצרתי את הפרויקט עבורי, מבחינה תרפיוטית, וגם עבור הקהילה וכל מי שרוצה ובוחר להשתתף. מסתבר שזה כבר תפס תשומת לב רחבה יותר, ובתוך כך גם של של מנהל תחרות PHOTO ISRAEL.

תחרות זו מזמינה את תושבי הנגב המערבי והגליל שנפגעו ונעקרו מבתיהם בעקבות מלחמת אוקטובר 2023, לשלוח תמונות לתערוכה בנושא אשר תוצג בפסטיבל הצילום הבינלאומי ה-11,

שיתקיים במרץ-אפריל 2024 בתל אביב. מנהל הפרויקט מצא את התמונה שצילמתי עם הדגל, מרינה ושרלוק, וביקש ממני רשות להשתמש בתמונה כפוסטר שמפרסם את התחרות.

בינתיים, עברנו לב"ש. גם כאן אני עדיין ממשיכה לצלם לפרויקט הזה. כל מי שמעוניין, מוזמן לפנות אלי ואני יותר מאשמח לצלם אתכם ולצרף את תמונתכם לפרויקט!

קצקוצים/ יוזמה של דלית סרלין

בעלון הקודם סיפרנו על כך שדלית שמה לב שלא רק היא בחרה לעשות קעקוע כביטוי לעוצמת הזיכרונות, המראות והקולות מה-7.10. מקבץ שני לפניכם. כל קעקוע עם סיפור מרגש של מי שנושא אותו.

נמרוד הגלילי
את קיבוץ נירים בו נולדתי עזבתי לפני כ-25 שנים, אבל מסתבר שהעזיבה של הקיבוץ היא רק פיזית. נפשית תמיד נשאר בי חלק משמעותי מהקיבוץ. בשבת בבוקר ה-7.10.23 היינו כל האחים ואמא לקראת חזרה מחופשה משפחתית מצומצמת בפריז.

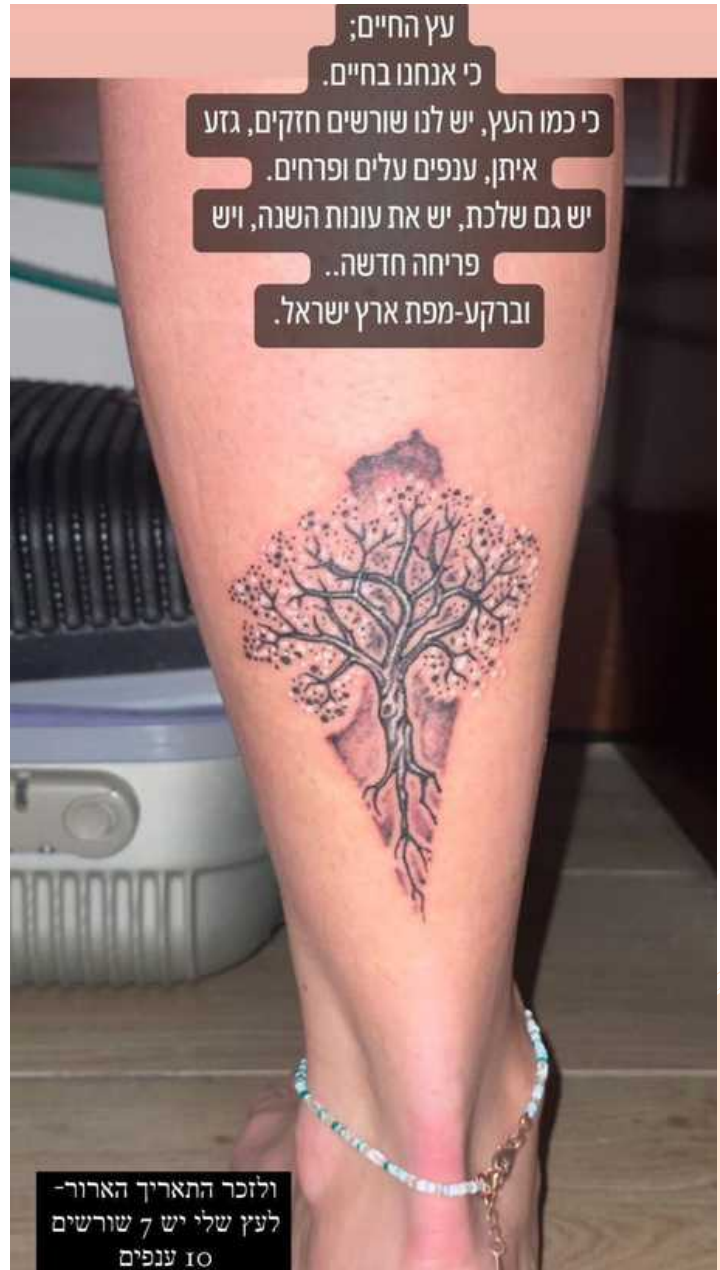
אחי הגדול סיון קיבל כל העת הודעות של כיתת הכוננות על המתקפה הרצחנית המרחשת על הקיבוץ. המשפחה של סיון הייתה נצורה בשני בתים נפרדים בקיבוץ. את הבית של אחד האחיינים שלי ניסו להצית.

עלינו על הטיסה לארץ מבלי לדעת מה קורה באותה עת בנירים ומה עובר על המשפחה והחברים. עברו על כולנו שעות קשות, מתוחות ומורכבות. כשנחתנו הבנו שמשפחתו של אחי ניצלה. סיון ואמא לא יכלו כמובן לחזור לקיבוץ.

התבשרנו בכאב על הנרצחים והחטופים מהקיבוץ וביניהם רועי פופלוול ז"ל, בן כיתתי. מאז אותו יום ולמרות שכבר כמעט מחצית שנותי אני לא חי בנירים, אני מרגיש כאילו ניסו לפגוע גם בי.

קיבוץ נירים היה חלק משמעותי בעיצוב של מי שאני היום ומהיום והלאה הוא יהיה חלק מגופי.

כולי תפילה שהחטופים כולם יחזרו במהרה הביתה ושמשפחתי והקיבוץ כולו יוכלו לשוב לביתם בקרוב.

עץ החיים;

כי אנחנו בחיים.

כי כמו העץ, יש לנו שורשים חזקים, גזע איתן, ענפים עלים ופרחים.

יש גם שלכת, יש את עונות השנה, ויש פריחה חדשה..

וברקע-מפת ארץ ישראל.

ולזכר התאריך הארור-
לעץ שלי יש 7 שורשים
10 ענפים

טליה פרץ

לילך שער

אחרי השבת השחורה החלטנו, כל המשפחה, לעשות קעקוע של העץ של נירים בוואריאציות שונות. נעם ואני היינו הראשונים, עשינו את הסמל של נירים עם 7 ענפים ועשרה חורים, שמסמלים עבורנו את התאריך שבו חולל הקיבוץ בכדורי החמאס. את הקעקוע עשינו אצל גילי, בת אוהד שאביה נרצח באותה שבת ואחותה היא בת בית במשפחתנו וכך הוספנו עוד מימד לקעקוע. אחרינו עשו עמית ומישל את הסמל של הקיבוץ, ואנחנו עדיין מחכים לשאר המשפחה... לנטע נראה לי שנוותר הפעם.

דלית סרלין

נוסף לי עוד קעקוע - סמל הקיבוץ עץ השיטה עם 7 ענפים ו-10 רווחים בין העלים. נושאת תפילה שכל החטופים יחזרו הביתה בשלום וכמה שיותר מהר, ואנחנו נחזור הביתה לנירים במהרה.

